

The Rev. Hodgson.

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΔΑΒΙΔ

ΥΠΟ

ΔΕΝΝΙΣ ΟΖΒΕΡΝ

4709
Μεταφραστικὴ ἔκδοσις τῆς ἑβραϊκῆς ἱστορίας τοῦ
214 τ. ἀριθμοῦ 217 καὶ τῆς ἑβραϊκῆς ἱστορίας τοῦ
216 καὶ 217 τ. ἀριθμοῦ 217 καὶ τῆς ἑβραϊκῆς ἱστορίας τοῦ

Μεταφραστικὴ ἔκδοσις τῆς ἑβραϊκῆς ἱστορίας τοῦ
214 τ. ἀριθμοῦ 217 καὶ τῆς ἑβραϊκῆς ἱστορίας τοῦ
216 καὶ 217 τ. ἀριθμοῦ 217 καὶ τῆς ἑβραϊκῆς ἱστορίας τοῦ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Α. Χ. ΠΟΓΙΑΔΖΙΑΝ

1898

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΔΑΒΙΔ

ΥΠΟ

ΔΕΝΝΙΣ ΟΖΒΕΡΝ

ΣΙΣΜΑΝΟΓΛΙΟ

معارف عمومیہ نظارت جلیہ سنک ۳ محرم ۱۲۶ و ۱۲ ماہی
۲۱۴ تاریخہ جلی و ۲۱۷ نومبر و رخصتنامہ سیدہ شر اولشدر
مصارق آمریقان مسیونر شرکتی طرفدن نسویہ اولندرقی طبع اولشدر

David Ozburn

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Α. Χ. ΠΟΓΙΑΔΖΙΑΝ

1898

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΔΑΒΙΔ

—*—

Ὁ τυφλὸς Δαβὶδ ἀρῆκεν ἡμᾶς μετοικήσας ἀπὸ τῆς προσκαιροῦ εἰς τὴν ἀτελεύτητον ζωὴν, τὴν αἰωνίαν του ἀνάπαυσιν.

Τίς ἦτο ὁ τυφλὸς Δαβὶδ :

Οἱ γνωρίζοντες αὐτὸν οὐδέποτε θέλουσι τὸν λησμονήσῃ. Ἦτο θησαυρὸς ἐξαχθεὶς ἀπὸ τοῦ βυθοῦ τῆς εἰδωλολατρείας, καὶ πλυθεὶς, διωλισθεὶς καὶ στιλβωθεὶς φορεῖ τώρα τὸν ἀγγελικὸν στέφανον ἐν τῷ παραδείσῳ.

Διὰ τοὺς μὴ γνωρίζοντας αὐτὸν ἐγράφη τὸ παρὸν φυλλάδιον, περιλαμβάνον τὴν ἱστορίαν του, μὲ ἐλπίδα ὅτι οἱ ἀναγνώστῃσι θέλουσιν ὁδηγηθῆ εἰς ζωὴν ἀληθῶς χριστιανικὴν, καὶ παρακινήθῃ εἰς ἰδιαίτερον ζῆλον πρὸς ταύτην.

Κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ 1879 εἰς Allahabad μὲ ἐπλησίασεν Ἰνδὸς τις νέος 18ῆτης περίπου τυφλός, ἀπολέσας πολὺ νέος τὴν ὄρασίν του ἐκ τῆς νόσου εὐλογίας, ἣτις καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εἶχε καταστήσει δύσμορφον. Πιθανὸν εἶχε λησμονήσῃ ὄλο-

τελώς τὸ φῶς. Ἦτο πτωχὸς καὶ ξένος· ἀποῦ λοιπὸν τὸν ἐδοκίμησαμεν ἐκτερώσαμεν εἰς αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Μᾶς ἐδήλωσε δὲ ὅτι ἐπεθύμει καὶ αὐτὸς νὰ λάβῃ περισσοτέρας πληροφορίας περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διότι ἄλλοιτε εἶχαν ἐν Razproutam ἀκούσει ὀλίγα πράγματα περὶ Αὐτοῦ καὶ μὲ τελείαν ἀγάπην καὶ εὐχαρίστησιν παραδέχθη τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὅστις ὡς φῶς ἔρχισε καὶ ἐν τῇ φυγῇ του νὰ ἀκτινοβολῇ καὶ ἐν τῇ προσώπῳ του ἀπεριγράφτως νὰ διαλάμπῃ· οὕτω δὲ ὁδηγηθεὶς ὑπὸ τοῦ Κυρίου εἰς πλήρη ἐπιστροφήν, τὴν 14ην Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐδέχθη τὸ χριστιανικὸν βάπτισμα, ὀνομασθεὶς κατ' αἰτησίαν τοῦ Δαβὶδ.

Ὁ Δαβὶδ τώρα εὐρῶν θεσκαρὸν ἀνεκτίμητον ἦτο εἰς ἄκρον περιχαρῆς καὶ τὸ Θεῖον Εὐαγγέλιον προουξέται ἤδη εἰς αὐτὸν ἰδιαιτέραν συγκίνησιν καὶ ἀγαλλίασιν!

Τοσαύτη ἦτο ἡ τοῦ αἰωνίου Πνεύματος ἐπενέργεια ἐπὶ τε τὴν φυγὴν καὶ τὸ σῶμά του, ὥστε ὁ Δαβὶδ πάντοθεν καταλαμπόμενος θαυμαστὴν τέρψιν προουξέται εἰς τοὺς βλέποντας αὐτὸν διὰ τε τῆς μορφῆς του, τῆς φωνῆς του καὶ τοῦ μειδιήματος τῶν χειλέων του. Καὶ λοιπὸν ἡ κατάστασις του αὕτη ἐφείλκε τὴν περιέργειαν ἐκάστου. Ἴσως σεῖς θὰ ἐλυπεῖσθε τὸν πτωχὸν Δαβὶδ διὰ τὴν τυφλότητά του. Ἄλλ' ἂν καὶ ὅν ἐβλεπε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἠξιώθη ὁμως νὰ λάβῃ τὸ ἀληθινὸν φῶς, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον

ἐλάμπρυνε τὸν νοῦν του καὶ ἱκανοποιεῖ τὴν καρδίαν του, ὥστε οὐδενὸς ἄλλου πράγματος ἀνάγκην ἠσθάνετο· ἡ δὲ αἰτία τούτου ἦτο φανερά· ὅτι δηλαδὴ ἡ σκέψις του καὶ ἡ ἀφιέρωσις του εἰς τὸν Κύριον δὲν ἦτο κίβδηλος. Ὁμοίαζε τὴν ἄδελον καὶ εἰλικρινῆ εὐπίθειαν καὶ ὑποταγὴν παιδίου πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο βέβαια ὁ Οὐράνιος Πατήρ τὸν ἐλόγησεν.

Ὁ Δαβὶδ εἶχε λάβει καὶ τὴν κοινωνίαν, τὸ δὲ πρενόμιον τοῦτο τὸν ὑπερηχαρίστησεν. Εἰς τὰ θρησκευτικὰ μαθήματα καὶ εἰς τὰς συμπροσευχὰς ὁ Δαβὶδ ἦτο τακτικώτατος. Πολλάκις ἐλάλει περὶ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ· ἐπειδὴ ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ἦτο ἀπεριόριστος ἐντὸς του, εἰ δὲ βλέποντες τὴν ζωρότητα αὐτοῦ ὁμολόγουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐγεννήθη εἰς τὸν κόσμον μόνον διὰ νὰ ὁμιλῇ τοὺς λόγους τούτους. Ἐλαμπεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἡ ζωρότης τῆς πίστεως, καὶ ἠσθάνετο ὁ ἴδιος ἐντὸς του μίαν ἰδιαιτέτην εὐχαρίστησιν ἐκ τῆς τερπνῆς συνομιλίας, τὴν ὁποίαν ἔκαμνε περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. Οἱ δὲ λόγοι αὐτοῦ δὲν ἔφερον μόνον ἀπλῆν τινα συγκίνησιν, ἀλλὰ πολλοὶ ἐκ τῶν ἀκούοντων τὸν τυφλὸν τοῦτον ἄγιον διηγουόμενον τὴν πεῖράν του, μὴ δυνάμενοι νὰ κρατήσωσιν ἑαυτοὺς ἀνελεύοντο εἰς δάκρυα καὶ κατ' ἠθικὴν τινα ἀνάγκην ἀτενίζοντες πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐδόξαζον τὸν Θεὸν ἐπὶ τούτῳ. Ἐνόμιζε δὲ τις ὅτι ἡ συνάθροισις τῶν προσευχημένων ἀνα-

λαμβάνουσα εἰωνά πτερὰ ἔτρεχε πρὸς οὐρανὸν καὶ ἰδοξολόγει τὸν ἐν Ὑψίστοις Θεόν.

Ὅταν ὁ Δαβὶδ ἤρῳτα τινὰ «Ἀδελφε, τὴν ἐσπέραν ταύτην ποῦ θὰ ᾖναι ἡ συμπροσευχὴ» καὶ τῷ ἐδίδετο ἡ εἰδήσις ὅτι θὰ ᾖτο εἰς τὰ μακρυνὰ μέρη τῆς πόλεως, ἂν καὶ θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐκεῖνος δὲν θὰ ἐπήγαινε τόσον μακρὴν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ καρδία του ᾖτο γεμάτη ἐκ χαρᾶς ἐφθάνεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀπὸ ὄλου ἀρχήτερα.

Καὶ ἂν πάλιν τὸν ἡρώτων· «Δαβὶδ, σὺ πῶς ἦλθες ἰδῶ μὲ τοιαύτην κατόστασιν;» ἐκεῖνος τοὺς ἀπήντα. «Πῶς νὰ ἔλθω· βεβαίως ἦλθον μὲ τὰ πόδια μου» καὶ γλυκὺ μειδίωμα, τὸ ὁποῖον διεσκίδαζε τὰς λύπας καὶ μερίμνας τοῦ κόσμου διεπέτα ἐπὶ τὰ χεῖλη αὐτοῦ.

Ἡ κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἂν καὶ φαίνεται ἀξία ἀπερίας εἰς ἡμᾶς, ἐκεῖνος ὅμως ᾖτο τῷ ὄντι πλήρης χαρᾶς· διότι ἐνεπιστεύετο μόνον εἰς τὸν Οὐράνιον Πατέρα του, καὶ ὑπετάσσετο εἰς Αὐτόν, καὶ ὠδηγεῖτο παρ' Αὐτοῦ. Ἴσως σεῖς τὸ τοιοῦτον θὰ θεωρήσητε φυσικὸν προτέρημα, καὶ θὰ τὸ ὀνομάσητε εὐαισθησίαν, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἤξευρε ποσῶς τοιαῦτα πράγματα. Ἐγὼ τὸν εἶχον ἰδεῖ τὰ βουνὰ διαβαίνοντα, τοὺς χάνδακας ὑπερπηδῶντα, τὰς ὁδοὺς περιερχόμενον, προφυλαττόμενον δὲ μεγάλως ἀπὸ τὰ κατ' ὁδὸν δένδρα καὶ πηγὰδι, ἀλλὰ δὲν ἔχουσα οὔτε μίαν φορὰν νὰ τοῦ συμβῇ κανέν δυστύχημα. Ἐπειδὴ δὲ

ἐγνώριζεν ὅτι ἀναμφιβόλως θὰ τοῦ ἐτύχαιεν εἰς τὸν δρόμον ἡ βράχος ἢ λόφος τις, ἐκράτει βάρδον, ἐφ' ἧς στηριζόμενος, διέβαιναν αὐτοὺς καὶ ὅσον ἠδύνατο προσεῖχε μὲ τὴν ἀκοήν του ὅπως ἀκούσῃ τί περὶ τοῦ συμβαίνει. Κατόπιν εὐθὺς ἐβλεπε εἰς τὴν ὄψιν του ἀπαστρέπτον μειδίωμα καὶ χωρὶς διόλου νὰ ἐγγίσῃ οὔτε εἰς τοὺς θάμνους οὔτε εἰς τοὺς τοίχους ἐβάδιζε ταχέως ἐξακολουθῶν τὸν δρόμον του. Ὁ Δαβὶδ εἶχεν ἄσβαστον ἐπιθυμίαν εἰς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἦρχετο καθημερινῶς ὅπως διδαχθῇ παρ' ἡμῶν· σημεῖα δὲ μεγάλης χαρᾶς ἐφαίνοντο ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ὅτε ἠνοιγομεν τὴν Ἱερὰν Γραφήν καὶ ἤρχομεν τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἐνὸς κεφαλαίου ἐκ τῆς Βίβλου, εἰάν ἐπ' ὀλίγον ἐπαύομεν, «Δὲν θὰ διαβάσετε πλέον;» παρακαλῶν ἡμᾶς ἔλεγεν. Μίαν ἡμέραν ἀφοῦ μετὰ πολλῆς ἀγάπης ἠκροάσθη, ὕστερον ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν του καὶ δὲν ἤθελε φαίνεται νὰ μᾶς ἀποχωρισθῇ.

«Ἀδελφε Ὁζβερν.»

«Τί τρέχει, ἀδελφε Δαβὶδ;»

«Ἀδελφε Ὁζβερν, εἶθε καὶ ἐγὼ, ναί, καὶ ἐγὼ νὰ ἤρουνάμη νὰ ἀναγινώσκω,» εἶπεν εὐγενῶς καὶ μὲ τρόπον δεικνύοντα τὴν μεγάλην του ἐπιθυμίαν εἰς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ.

«Καλὲ ἀδελφε, γίνεται τοῦτο; πῶς θὰ δυνηθῆς νὰ ἀναγινώσκῃς; Τυφλὸς ἀνθρώπος διαβάζει ποτέ;»

«Μάλιστα, ἔχεις δίκαιον δὲν διαβάζει, ἀλλ' ἡ-

κουσα ότι διὰ τούτους τυφλούς υπάρχει Ήρα Γραφή με εξωγεωμένα γράμματα· εάν έχετε σείς τοιαύτην ;»

«Ναι, αδελφέ, ήκουσα και μάλλιστα είδον, αλλά εάν έχω εγώ, και εάν γνωρίζω ακόμη που ήμπορείς να εύρης τοιαύτην Γραφήν.»

Είς ταύτα έστάθη όλίγον και έπειτα με φυσικήν φωνήν, ώς να έτραγώδει γλυκύφθογγον πουλάκι, μοι λέγει·

«Αν θέλεις προσευχηθήτε εις τον Ουράνιον Πατέρα διά να με στείλῃ εν τοιούτον βιβλίονι.»

Μία τοιαύτη απάντησις δεν φέρει τον άνθρωπον εις θαυμασμόν ; Πώς δέ γίνεται ο τυφλός ούτος να ζητή ταύτα ; Έγώ δεν ήλπιζον ποτέ να κάμῃ ούτος τοιαύτην αίτησιν. Όταν τις έχῃ πίστιν αδύνατον, ώς επί τό πλείστον ή πίστις του μένει σκεπασμένη και σιωπηλή εις τός τοιαύτας δυσχερείς περιστάσεις. Μόλα ταύτα υπάρχουν και τότε μερικά έτοιμα λόγια, με τά όποια οι λέγοντες αυτά παρηγοροῦσι τούς άλλους, αν και αυτοί δεν πιστεύουν εις αυτά. Λοιπόν και εγώ γνωρίζω κάλλιστα, ότι εν τῇ άπιστίᾳ δεν υπάρχει ούτε καυτήρκεια» ούτε ευσεβεία», του είπον λόγους τινάς πίστεως ότι δηλ. πρέπει να ήμεθα εις τό θέλημα του Θεου υποταταγμένοι και να ζώμεν διά πίστεως.

Ο Δαβίδ ήκουσε μετά προσοχῆς τούς λόγους μου και ουδόλως ήλλαξε την ιδέαν του, «Αλλά εγώ θέλω προσευχηθή», είπε κατά την συνήθειάν του γεμάτος από ζήλον, και ανεχώρησεν.

Έν τῷ μεταξύ ήπείρασαν δύο τρείς μήνες και ο Δαβίδ ήρχετο πλησίον μας διά την καθημερινήν διδασκαλίαν· άλλ' ή άνω ρηθείσα συνομιλία δεν επανελήφθη πλέον. Έν ήμοι δε ήγεννήθη ή ίδια ότι ο τυφλός μαθητής ήμῶν είχε μάθει ατῆς παραχωρήσεως τό μάθημα.

Ποτέ δεν θέλεις λησμονήσω τό εξῆς περιστατικόν· ότι πρωίαν τινά εξερχόμεν ώς ποιμήν εις τός ποιμαντορικάς επισκέψεις μου από οικίας εις οικίαν, στράφηκ προς στιγμῆν τά βλέμματά μου προς τά όπισω μου είδον να με ακολουθῆ ο Δαβίδ. Τά βήματά του ήταν βιαστικά και δεν ήτατο, ώς ο κρότος τῆς ράβδου του έφανέρονεν. Τό πρόσωπόν του ήτο πολύ χαρούμενον και έδείκνυσεν ότι κάτι τι τον προξίνει ευχαρίστησιν και τέρψιν· έφερε δε περί πλέον εν δέμα αρκετά βαρύ υπό την μασχάλην του. Ούτω πως έχων και με τρέμυσαν φωνήν με κράζει, λέγων· «Αδελφέ Όζβερν».

Και εγώ τον αποκρίνομαι· «Τί είναι».

«Παρακαλώ σταθήτε όλίγον», είπεν.

«Πολύ καλά Δαβίδ», τί τρέχει ;

«Τίποτε, θέλω να σας δείξω κάτι τι.»

Υστερον ανοίξας τό δέμα, όπερ ήτο εις πανίον έρραμμένον, μοι είπε· «Τούτο κάποιος τό έχωσεν υπό την μασχάλην μου ενῶ περιεπάτουν, εγώ δε διά να καταλάβω τί είναι ήλθον εις σας». Ένόμισα λοιπόν και εγώ ότι εις έκ των πολλῶν του φίλων

θά τῷ ἐσταλλε μερικά δῶρα, τὰ ὁποῖα εἶχε βάλει ἐκεῖ μέσα. Καί ἀμέσως ἤνοιξα τὸ δῶμα ἐκαίνο, ἀλλὰ τί νὰ ἰδῶ; ΕΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ἐκτετυπωμένον με ἐξωγκωμένους χαρακτῆρας καὶ χρησιμεῖον ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΤΥΦΛΟΥΣ.

Ταῦτα ἰδὼν ἐγενόμην ἐκθαμβος, μᾶλλον τοῦτο ὀλίγον παρηγορήθην, διότι ὁ Δαβὶδ δὲν ἤδύνατο νὰ με ἐννοήσῃ, ἐπειδὴ ἦτο τυφλός. Πλὴν πάλιν ἡ ὀμιλία μας ἐξακολουθεῖ. Δὲν ἦτο τοῦτο μία καλὴ ἀφιέρωσις σου» εἰς τὸν Θεόν; Τίλος πάντων τὸν ἠρώτησα «Ποῖος σοὶ ἔδωκεν αὐτό;»

«Δὲν ἤξεύρω». (Πρέπει δὲ νὰ σᾶς εἴπωμεν ἐν παρόδῳ ὅτι μέχρι τῆς σήμερον ὁ ὁωρητὴς τούτου δὲν εἶναι γνωστὸν ποῖος ἦτο.) «Ἄρά γε τί εἶναι; νὰ ἰδῶμεν».

«Τί θὰ ἦναι· ἰδοὺ εἶναι διὰ τοὺς τυφλοὺς ἐν Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην».

«Ἄχ, Δόξα τῷ Θεῷ! Ἐγὼ ἤξευρον ὅτι ὁ οὐράνιος Πατὴρ θὰ με σταλῇ ἐν τοιοῦτον βιβλίον. Λοιπὸν, ἀδελφε Ὁξέρον, δὲν θὰ κάμῃτε καὶ τώρα εἰς τὸν ἐν οὐρανοῖς Πατέρα μίαν προσευχὴν διὰ νὰ με διδάξῃ με ποῖον τρόπον πρέπει νὰ τὸ διαβάξω;»

«Μάλιστα, μάλιστα, ἀδελφε Δαβὶδ, βεβαιότατα θὰ κάμω».

Τοῦτο με ἔφερεν εἰς τοιαύτην κατάστασιν ὡς ἂν ἐσηκόνετο ἀπ' ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐν μαῦρον βαθύτατον σκότος.

Ἐκτοτε ὁ Δαβὶδ καθημερινῶς προσηύχετο καὶ ἐκοπίαζε, καὶ ἐμόχθει, ἐπειδὴ δὲ ἐγνώριζε νὰ ὀμιλῇ τὴν Ἀγγλικὴν, δὲν ἤργησε νὰ συλλαβίζῃ τὰς λέξεις με τὰ ἐξωγκωμένα γράμματα ἐκ τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτοῦ βιβλίου.

Ἀληθῶς καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐχαιρεν· ἀλλὰ τώρα ἡ χαρὰ του ἦτο ἀπεριόριστος. Τώρα τοιοῦτον θησαυρὸν εὔρεν, ὥστε μόνον ὁ ἴδιος ἤδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν πολυτίμον αὐτοῦ ἀξίαν, καὶ ἐντεῦθεν ὁσάνκις αὐτὸς ἤθελεν ἤδύνατο νὰ ἐξάγῃ πολυτίμους λίθους.

«Ὡ ἀδελφε Ὁξέρον, τώρα καὶ ἐγὼ μαζί σου δὲν θὰ κηρύξω;»

Ἄφου μοὶ εἶπε τοῦτο οἱ δύο ἐστάθην ἐν εἰς τὴν σπηρὰν καὶ παρευθὺς τί νὰ ἰδῆς; μέγα πλῆθος περιεκύκλωσε τὸν τυφλόν, ὅστις ἤρχισε διὰ τῶν δακτύλων αὐτοῦ νὰ ἀναγινώσκῃ τὴν Ἱερὰν Γραφήν. Ὁ Δαβὶδ δὲν ἤδύνατο μὲν νὰ κάμῃ κήρυγμα· ἔλεγεν ὁμοῦς τὴν παιρὰν του.

Ἄλλ' ὁ Δαβὶδ δὲν ἦτο τόσον εὐχαριστιμένος ἐκ τοῦ εἶδους τούτου τῆς ἀναγνώσεως· ὁ ὄγκος τοῦ βιβλίου τὸν ἐκούραζε· διότι ἠναγκάζετο με τὴν μίαν χεὶρὰ του νὰ κρατῇ τὸ βιβλίον καὶ με τὴν ἄλλην ἐξήγει νὰ εὔρῃ διὰ τῶν δακτύλων του τὰ γράμματα.

Ὁ ἴδιος δὲ ἔλεγεν ὅτι ἔχανε κάποτε τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἀνεγίνωσκεν. «Εἶθε, νὰ εὕρισκετο κάτι τι διὰ νὰ τὸ βαπτῶ, ἐγὼ δὲ νὰ μεταχειρίζωμαι καὶ τὰς δύο χεῖράς μου.»

ΕΣΤΑΜΟΝΟΙΟ
ΜΕΓΑΛΟ

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Δαβὶδ ἐκρέμασέ τι εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ. Ἄμα δὲ τὸ εἶδομεν «Δαβὶδ, τί εἶναι αὐτό;» τὸν ἤρωτήσαμεν.

Ὁ τυφλὸς μαθητὴς ἐθαύμασε πῶς ἡμεῖς δὲν τὸ εἶδόμεν τί ἦτο καὶ εἰς ἀπάντησιν μᾶς λέγει· «Δι' αὐτὸ μὲ ἐρωτᾶτε; Τί θὰ ἦναι; εἶναι σύρτις, ἐπάνω εἰς τὸν ὄποιον βάζω τὸ Εὐαγγέλιόν μου καὶ μελετῶ. Ἴδὲ πόσον εὐκολα μὲ αὐτὸ ἀναγινώσκω.»

Καὶ ἀφοῦ εἶπε ταῦτα ἔσυρε τὸν σύρτιν, ἔβαλεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ πολύτιμόν του βιβλίον, τὸ ἤνοιξε καὶ μεταχειριζόμενος καὶ τὰς δύο χεῖρας ἐζήτει μετὰ προσοχῆς διὰ τῶν δακτύλων του τὰ στοιχεῖα, καὶ μετὰ μεγίστης εὐλαβείας καὶ χάριτος ὑψόνων τὴν κεφαλὴν του πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἀνέγνω μετὰ συγκινήσεως.

«Ὅτι μὴ ταράττηται ἡ καρδία σας· πιστεύετε εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς ἐμὲ πιστεύετε. Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρὸς μου εἶναι πολλὰ οἰκήματα· εἰδὲ μὴ, ἤθελον σᾶς εἰπεῖν ὑπάγω νὰ σᾶς ἐτοιμάσω τόπον.» (Ἰωάν. ιδ', 1. 2.)

Ἐν τῇ μεταξὺ μὲ ἐρωτᾷ κάποιος λέγων· «Ὁ Δαβὶδ οὗτος εἶναι μὲ τὸ μνηαῖον εἰς τὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν σεῖς κάμεις διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ;»

Ὅχι, τῇ λέγω· ἀλλ' ἂν καὶ δὲν ἦναι μισθωτὸς ἐργάτης, ἦτο ὅμως ἀφ' ἐκυτοῦ του εἰς ἓνα μικρὸν κύκλον πιστὸς δοῦλος τοῦ Θεοῦ.

Πολλάκις ἐλέγομεν εἰς τὸν Δαβὶδ ὅτι ἦτο μεθ' ἡμῶν εἰς τὴν Ἀλλαχαπάττα (Allahabad), «Ἀδελφὲ Δαβὶδ, ἐλθέ, μένε μεθ' ἡμῶν καὶ μὴ φεύγῃς καθὼς εἰς τὴν τράπεζαν ἡμῶν ἔχομεν μίαν θέσιν διὰ σέ, οὕτως ἔχομεν, μὲ μεγάλην μας εὐχαρίστησιν, καὶ ἐν δωμάτιον διὰ σὲ ἐν τῷ οἴκῳ μας. Ἄν καὶ πολλοὶ ἀδελφοὶ ἐδέχθησαν τοιοῦτου εἶδους προτάσεις ἡμῶν, ὁ Δαβὶδ ὅμως ἐστάθη ἀδύνατον νὰ παραδεχθῇ τὸ πρᾶγμα, καὶ μᾶς εἶπε· «Σᾶς εὐχαριστῶ, πολὺ σᾶς εὐχαριστῶ· ἀλλ' ἐγὼ θέλω μόνος μου νὰ βγάλω τὸ φωνί μου.»

«Πῶς; Τί ἔμπορεῖς νὰ κάμῃς, ὦ Δαβὶδ;»

«Τεὐλόχιστον δὲν γίνομαι Πουγκατζῆς.»

Καὶ διὰ τοὺς μὴ γνωρίζοντας τὰ ἔθιμα τῶν Ἰνδιῶν, ὡς ἐξηγήσωμεν τί ἦτο ἡ Πουγκάνη.

Κατὰ τὸ θέρος εἰς τὰς Ἰνδίας ἐπικρατεῖ μεγάλη ζέστη καὶ ὡς ἐκ τούτου οἱ Ἰνδοὶ συνηθίζουσι εἰς τὰ δωμάτια ἐκάστης οἰκίας νὰ κρεμοῦν ἀνά ἐν μέγα μυστήριον, τὸ ὁποῖον εἰ ἰθαγενεῖς ὀνομάζουσι Πούγκα. Αὕτη συνίσταται ἐξ ἐνὸς ὀρθογωνίου τελάρου περιβεβλημένου μὲ πανία καὶ ἀνερτημένου ἐκ τινος τροχαλίας (μακρᾶ) κεκωσμημένου διὰ κροσσίων καὶ κινουμένου διὰ μακρῶν κροσσωτιῶν σχοινίων, δι' ὧν πολλάκις νοχθημερὸν καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου δύο ὑπερέται κινεῦσι τὴν ὅλην συσκευὴν πρὸς παραγωγὴν ἀέρος ἐν τῷ δωματίῳ· αὗτοι ὀνομάζονται πουγκατζῆδες. Τὸ ἐν λόγῳ μυστήριον ἦτο πολὺ βαρὺ,

SISMANOGLIO

ὁ δὲ κινῶν αὐτὸ βεβαίως ἐδυσκολεύετο. Ἐκτὸς τούτου αὐτοὶ οἱ δυστυχεῖς πουγκατζήδες ἔχι μόνον ἦσαν ἐκτεθειμένοι εἰς τὴν ὑπερβολικὴν ζέστην, ἀλλὰ καὶ κάποτε περιφρονούμενοι ἔχουον σκληρὰς ἐπιπλήξεις ἐκ μέρους τῶν κυρίων αὐτῶν. Ἄν ὁ κύριος τῆς οἰκίας ἀπὸ τὴν ζέστην μόνον εἶχε νὰ στενοχωρῆται, αὐτοὶ οἱ δυστυχεῖς καὶ ἀπὸ τὴν ζέστην κατακαίοντο καὶ ἐκ τοῦ μεγάλου κόπου τῆς ἐργασίας των καταστανίζοντο καὶ ἀπέκαμνον.

Οὕτω λοιπὸν διάγουσιν οἱ δυστυχεῖς ἐργάται τῆς Πούγκας.

«Ἄλλὰ, Δαβὶδ, αὕτη ἡ ἐργασία εἶναι δυσκολωτάτη, καὶ φοβοῦμαι μήπως δὲν ἔχῃς τόσας δυνάμεις διὰ νὰ τὴν κάμῃς.»

Ὁ Δαβὶδ μετὰ δισταγμοῦ ἀπαντᾷ· «Καλὰ λέγετε· ἀλλ' ἐάν με τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην κάμω καὶ τὸν ψάλλον, τότε δύναμαι βέβαια.»

«Νὰ ψάλλῃς !» Τότε ἐνόησαμεν ὅτι ὁ Δαβὶδ ἔξευρε καὶ νὰ ψάλλῃ. Καίτοι ἀπηντήσαμεν ψάλλας περιόδευτικούς, δὲν ἀπηντήσαμεν ὅμως ἕως τῶρα καὶ πουγκατζήδες τοιοῦτους.

«Νὰ σᾶς εἶπω, ἀδελφέ Ὁζθάρν, ἐάν ἔμπορῶ νὰ εὖρω ἐργασίαν εἰς κάμψιν χριστιανικὴν οἰκογένειαν, λέγεις ὅτι δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ τοὺς εὐχαριστήσω μὲ τὴν ψαλμοψῶδιαν μου ; Ἐγὼ θέλω προσευχηθῆ εἰς τὸν Οὐράνιον μου Πατέρα, ἵνα μὲ βοηθήσῃ διὰ νὰ ἐπιτύχω μίαν τοιαύτην θέσιν.

Ἐκ πείρας ἐμάθομεν ὅτι, ὡς πρὸς τὴν πίστιν καὶ τὴν προσευχὴν τοῦ Δαβὶδ, ὠφείλομεν πολὺ νὰ προσέχωμεν εἰς τὸ ἐξῆς, καὶ νὰ μὴ φέρωμεν ἐνοστάσεις, δι' ὃ καὶ περὶ τούτου οὐδὲν εἶπομεν. Ὅτε μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἶδομεν αὐτὸν ὑπηρετοῦντα ἐν τινι χριστιανικῇ οἰκίᾳ εἰς τὸ ἔργον τῆς πούγκας, δὲν τὸ ἐθαυμάσαμεν. Ἐνταῦθα βλέπομεν τὸν αὐτάρκη Δαβὶδ ἐργαζόμενον ὅπως ἐξοικονομήσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καθήμενον ὑπὸ τὴν σκιάν καὶ ἔχοντα εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου ἐγύριζε τὴν πούγκαν, καὶ ἐνῶ ὁ ἰδρῶς του ἔτρεχεν ὡς ὕδωρ ἀπὸ τοῦ προσώπου του· πάλιν δὲν ἐσκέπτετο περὶ τοῦ κόπου του, ἀλλὰ μετὰ χαρᾶς καὶ φωνῆς γλυκείας οὕτω πῶς ἐψάλλε.

• Ἰαρεῖς ἡμέρα εὐτυχῆς !
 καθ' ἣν ὁ Κύριος ἡμῶν
 μὲ ἔσωσ' ἀπὸ τὴν ποιήν,
 μ' ἐδίδαξε δ' ἀληθινῶς,
 νὰ κάμω πάντα προσευχῆν,
 Νὰ χαίρω δὲ παντοτεινῶς
 εἰς ὃ,τι δίδει ὁ θεός. »

Τοῦτο ἦτο ἄρά γε κήρυγμα ; Μάλιστα, ἂν καὶ ἡμεῖς ἠκούσαμεν πολλὰ ὠραῖα καὶ συγκινητικὰ κήρυγματα, μὲλα ταῦτα κἀνέν, καὶ κήρυγμα ἀκόμη, δὲν ὠμοίαζε πρὸς τὸ κατὰ τὴν προίαν ἐκείνην τοῦ Ἰουνίου ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἄνω ριθίντος τυφλοῦ μαθητοῦ. Κατὰ πολλὰ δὲ ἐχάρημεν ὅτε εἶδομεν αὐτὸν ἐντὸς μιᾶς τοιαύτης οἰκογενείας νὰ περνᾷ ὡς μέλος αὐτῆς καὶ νὰ συντηρῆται.

© SISMANOGILIO

Διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐλάμβαναν τέσσαρας ρουπιέδες, ἤτοι δύο μετζιτιέδες, τὸν μῆνα. Ἀπὸ τὰ χρήματα ταῦτα ὁ Δαβὶδ θὰ ἐγένετο πλούσιος; Καὶ ὅμως ὑπερηυχαριστήθη, ὅτε ἔλαβε τὸ πρῶτον μηναιῖον, τὸ ὁποῖον ἐκέρδισεν ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου του. Ἡ σύζυγός μου ἦτο ὁ ταμίης του. Ἄμα ἔλαβε τὸ μηναιῖόν του ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐξ εὐγνωμοσύνης καὶ ἔχων τοὺς τέσσαρας ρουπιέδες εἰς τὴν παλάμην του, λέγει πρὸς τὴν σύζυγόν μου:

« Ἀδελφή μου Κυρία Ὁξδερν, θέλω ἓνα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ρουπιέδες νὰ λάβητε. »

« Διὰ νὰ σᾶς τὸν κρύψω, Δαβὶδ ; »

« Ὁχι, ἀδελφή μου, θέλω νὰ τὸν λάβητε καὶ νὰ τὸν δώσητε εἰς τὴν ἑταιρείαν τῶν Ἱεραποστόλων, οἱ ὁποῖοι βοηθοῦν τοὺς μὴ ἔχοντας Ἱερὰς Γραφάς· ὥστε καὶ ἐγὼ νὰ βοηθήσω κατὰ τι τὸ θεῖον τοῦτο ἔργον. »

Ὡ σεῖς, πλούσιοι, Κυρίαὶ καὶ Κύριοι, εἴτινες ὁμολογεῖτε δημοσίᾳ ὅτι εἴσθε μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, τί θὰ εἰπῆτε τώρα διὰ τὴν πράξιν ταύτην ; Οὗτος ὁ τυφλὸς Ἰνδὸς ἄμα ἐπίστευσεν εἰς τὴν ἀλήθειαν προσέφερε τὸ ἐν τέταρτον τοῦ μισθοῦ του διὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου· πόσῳ μᾶλλον ὑμεῖς οἱ ὁποῖοι εἴσθε κατὰ πολλοὺς βαθμοὺς ἀνώτεροι αὐτοῦ καὶ ἔχετε τόσας εὐκαιρίας, λογαριάσατε, παρακαλέσατε δὲ τὸν Θεὸν νὰ σᾶς φανερώσῃ πῶς πρέπει νὰ γίνητε ὠφέλιμοι εἰς τὸν Χριστὸν κατὰ τὰς καταστάσεις ὑμῶν, καὶ πόσον πρέπει νὰ οἴδητε. Ἄχ, γεν-

ναϊόδωρος καρδία ! ὅταν ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀποκτήσῃ ἀνθρώπους ἔχοντας τὴν ἰδικήν σου εὐδαιμονίαν, τότε δὲν θὰ χρειάζεται πλέον ἡ αἰτήσις· « Ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου, » ἀλλὰ βλέποντες τὸν σωσμένον λαὸν θέλομεν γονυπετεῖς ψάλλει· « Ἄ βασιλεῖαι τοῦ κόσμου ἔγειναν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ. » (Ἀποκάλ. ια'. 15.)

Ὁ Δαβὶδ ἦτο ἀπλοῦς Εὐαγγελιστής. Ἡμέραν τινὰ μοι εἶπεν· « Ἀδελφὲ Ὁξδερν, εἴν μοι οἴδητε τὴν ἀδειαν, θὰ ἐξέλθω ὀλίγον εἰς περίπατον. »

« Θὰ ὑπάγῃς εἰς περίπατον ; » Ἐνομιζομεν ὅτι ὁ τυφλὸς ἀδελφός μας θὰ περιήρχετο τὴν πόλιν καὶ τὰ προάστεια αὐτῆς καὶ οὐδὲν πλέον.

« Δηλαδή, θέλω νὰ σᾶς εἶπω ὅτι, εἴν ἦναι μὲ τὴν ἀδειάν σας, ἐπιθυμῶ διὰ μερικoὺς μῆνας νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν πατρίδα μου καὶ τοὺς παλαιούς μου φίλους. »

« Πολὺ καλὰ, γίνεται· ἀλλὰ, Δαβὶδ, μόνος πῶς θὰ δυνηθῆτε ; καὶ τὸ ἐπιτρέπει ἡ κατάστασις σας, νὰ κάμητε μίαν τοιαύτην περιοδείαν ; » (Ἦτο δὲ 350 μιλίων ὁδός.)

Εἰς τὰ λόγια ταῦτα τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἔλαμψε καὶ μὲ πολὺ εὐχάριστον τρόπον μοι εἶπε :

« Δύναμαι ἕως ἐκεῖ νὰ ὑπάγω περιδιαβάζων, καθὼς καὶ νὰ ψάλλω καὶ νὰ κερύττω καθ' ὁδόν. Ὅλα δὲ τὰ ἐξοδά μου πιστεύω ὅτι ὁ Οὐράνιος Πατήρ μου θὰ τὰ ἐξεικονομήσῃ καὶ θὰ μὲ τὰ προμηθεύσῃ. »

Δέν ἦσαν ταῦτα ἱκανή ἀπάντησις ;

Ὁ Δαβὶδ εἶπε καὶ ἐπραξεν. Τὸ κατὰ δύναμιν ἐξ-
ἦλθε τὸ πρῶτον εἰς περιοδείαν, προσπαθῶν νὰ κη-
ρύξῃ ἔχων ὑπογραμμὸν αὐτοῦ καὶ παράδειγμα τὸ
Ἰερὸν Εὐαγγέλιον. Δέν ἐπῆρε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ οὔτε
χρήματα, οὔτε δέματα, οὔτε ὑποδήματα, οὔτε ἀσ-
πρόρρουχα, οὔτε κἀνὲν ἄλλο πρᾶγμα· ὄλον του τὸ
φορτίον ἦτο ἡ Ἰερὰ Γραφή καὶ ὁ σῦρτης τοῦ βιβλίου
τούτου. Καὶ ὁμοῦς ὁ Θεὸς τὸν ἐθρεψεν ἐπὶ τέσσαρας
μῆνας, καθ' οὓς πολλὰ μέρη ἐπεσκέψθη· τέλος
πρωίαν τινὰ εἶδομεν αὐτὸν ἐπανελθόντα, εἶχε δὲ
φανῆ εἰς αὐτὸν ὅτι ἔλειψεν ἀπὸ ἡμᾶς ὡς διὰ μίαν
ῶραν, καὶ ἐμβαίνων εἰς τὴν θύραν μετ' χαρούμενον
πρόσωπον, μᾶς ἐχαιρέτισεν.

Ἐάν τις γράψῃ τὰ τοῦ ταξειδίου τούτου τοῦ ἀ-
γαπητοῦ μας Δαβὶδ, τόμος ὀλόκληρος θέλει γεμισθῆ.
Κατὰ τὴν ὁδοπορίαν του διέβαινεν ἀπὸ χωρίου εἰς
χωρίον ἐφαλλεν, ἀναγίνωσκε τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἐ-
κέρυττεν. Δέν ἐστενοχωρήθη διόλου καὶ ἔραγε καὶ
ἐπλάγισσε, καὶ δέν τὸν ἔλειψε τίποτε, διότι ὁ Θεὸς
ἦτο μετ' αὐτοῦ. Τὴν ἡμίσειαν ἡμέραν περιπατῶν καὶ
τὴν ἄλλην ἡμίσειαν κηρύττων, τὰς δὲ νύκτας ἀνα-
παυόμενος διῆλθε τὸν καιρὸν του, καὶ ἐπὶ τέλος
ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα του· ὅτε ἐπὶ ἓνα μῆνα συνα-
χῶς ἐδιηγεῖτο εἰς τοὺς φίλους του ὅσας εὐλο-
γίας ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς αὐτὸν κατὰ τὸ διάστημα
τούτο. Ἄλλοι ἐπίστευσαν καὶ ἄλλοι δέν ἐπίστευσαν

εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Δαβὶδ λεγόμενα. Ὅλα τὰ συμβάντα,
τὰ ὅποια ἀκόμη καὶ σήμερον γίνονται καὶ γράφονται
εἰς τὰ βιβλία τοῦ Θεοῦ, μόνον κατὰ τὴν ἡμέραν ἐ-
καίνην τὴν μεγάλην τῆς κρίσεως θέλουσι φανερωθῆ.

Ἄναμφιβόλως ὁ Δαβὶδ εἰς τὸ εὐαγγελιστικὸν του
ἔργον θὰ ὑπέφερε θλίψεις· ἂν καὶ σωματικῶς δέν ἐ-
ταλαιπωρήθη, ὑπέστη ὁμοῦς διωγμούς. Τίποτε ὁμοῦς
δι' αὐτὰ δέν εἶπεν εἰς κἀνένα, καὶ περὶ τῶν τοιού-
των εἰς κἀνένα δέν παρεπονίθη· καὶ ἀπὸ τὸ πα-
ρουσιαστικὸν του οὐδόλως ἔδιδεν ὑπόψιν ὅτι ὑπέ-
φερε· διότι πάντοτε ἦτο φαιδρὸς καὶ περιχαρής.

Τὸ κάλλιστον ἐμπόρευμα τοῦ Δαβὶδ ἦτο τὸ ἐντὸς
τοῦ σῦρτου αὐτοῦ πνευματικὸν βιβλίον. Ὅταν πα-
ραπονόμεθα διὰ τὴν αὐταπάρνησιν, τὴν ὅποιαν κά-
μνομεν καὶ διὰ τὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας ὑποφέρο-
μεν, καὶ ἐξ ἄλλου μέρους πάλιν ἐπιθυμοῦμεν λέγον-
τες· «Ἢίθε νὰ εἶχον τὸ προνόμιον νὰ κηρύξω τὴν ἀ-
λήθειαν εἰς ὄλον τὸν κόσμον καὶ νὰ καλέσω πολ-
λοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς τὸν Χριστόν.» τὰ τοιαῦτα λό-
για δέν δεικνύουσιν ἀφοσίωσιν, ἀλλὰ κενὴν πίστιν.

Ὁ Δαβὶδ ἐλάλει ζωηρῶς καὶ ἀνέφερε μόνον τὰ
καλά, καὶ ἂν κἀνείς ἀκόμη τὸν ἤρώτα περὶ τῶν
συμφορῶν του, πολὺ συντόμως ἔλεγε κἀτι τι καὶ
ἀμέσως ἔστρεφε τὴν ὁμιλίαν εἰς τὰ εὐάρεστα πράγ-
ματα.

Ἡ περιοδεία αὕτη ἔγεινεν αἰτία καὶ δι' ἄλλας
εὐαγγελιστικὰς ἐκδρομὰς, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐ-

μεγάλωσεν ἡ ἐργασία του αὐτή. Ὅπου καὶ ἂν ὑπῆ-
γεν ἐσκέπτετο διὰ τοὺς δυστυχεῖς, διὰ τὸ αὐτὸς καὶ
ἂν ὑπέφερε δὲν τὸ ἐσυλλογίζετο ποσῶς, μόνον ἐπα-
θύμει νὰ θυσιάσῃ τὸ πᾶν διὰ τὸν πλησίον καὶ νὰ
συμπάσῃ μὲ τὸν λαόν. Πολὺ δὲ εἴλκυε τὴν προσ-
οχὴν του καὶ συνεκίνησε τὴν καρδίαν του ἡ λυπηρὰ
κατάστασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν οἱ πτωχοὶ τυφλοὶ
τῶν Ἰνδιῶν, οἱ ὁποῖοι ὡς μέλισσαι ἀπὸ τόπου εἰς
τόπον περιεφέροντο. Ἐκ ζήλου δὲ, ἀναφθέντος ἐν τῇ
καρδίᾳ του, ἐθεώρει προνόμιόν του νὰ συνάξῃ αὐτοὺς
ἢ τοῦλάχιστον τινὰς ἐξ αὐτῶν εἰς ἓνα τόπον καὶ ἐ-
κεῖ νὰ τοὺς ὑπηρετῇ, νὰ τοὺς ἀναγινώσκῃ τὴν ἱερὰν
Γραφήν, νὰ τοὺς κηρύττῃ συμβουλευῶν αὐτοὺς σῦνα-
μα ὅτι πρέπει νὰ μάθουν νὰ διαβάζουν καὶ νὰ γρά-
φουν καὶ τοιοῦτετρόπως τὸ κατὰ δύναμιν νὰ ὀδηγῇ
αὐτοὺς εἰς τὸν κάλλιστον φίλον τῶν πτωχῶν καὶ εἰς
τὸ λαμπρὸν φῶς τῶν τυφλῶν. Ἦτό ποτε δυνατόν
τοιούτος ἄνθρωπος νὰ κάμῃ καλλίτερόν τι διὰ τὸν
Ἰησοῦν Χριστόν; Ἄν καὶ πολλὰ ὑπέφερον ὁ Δαβὶδ,
καὶ κἀνείς δὲν τὸν ἐβοήθει, οὔτε τὸν ἐπροστάτευεν·
ὀλίγοι δὲ ἦσαν οἱ ἐπιδοκιμάζοντες τὰ ὑπ' αὐτοῦ
πραττόμενα καὶ φιλίαν δεικνύοντες· ὁ Δαβὶδ ὅμως εἰς
τὸ σχολαῖον τῆς πίστεως καὶ τῆς εἰς τὸν Θεὸν ἐμ-
πιστοσύνης καλῶς διδαχθεὶς καὶ τὸν ἄγγελον τοῦ
Θεοῦ ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ, διὰ πᾶσαν βοήθειαν περιέ-
μενε τὸν ἐν Οὐρανοῖς Πατέρα του. Τὸ δύσκολον ἦτο
νὰ κάμῃ τοὺς τοιούτους νὰ ἐπιθυμήσωσι τὸ ἴδιόν

των καλῶν, διότι, ὅπως ἦσαν, οὐδεὶς τοὺς ἐνεπιστεύε-
το, διότι εἶχον συνηθίσαι ἑαυτοὺς εἰς τὸ κακόν, τὸ
ψεῦδος, τὸν δόλον, τὴν ἀχρεϊότητα, τὴν ζητείαν, τὴν
κλοπὴν κτλ. καὶ ἂν ἀκόμη τοιαύτης διαγωγῆς πλά-
σματα μετενόουν καὶ κατ' ἀκολουθίαν διωρθώνοντο
τὸ πρᾶγμα τοῦτο θὰ ἀπῆται μαγίστην καὶ δυσκολω-
τάτην ἐργασίαν. Τοιαύτην δύσκολον ἐργασίαν ὁ
Δαβὶδ ἤρχισεν εἰς Ἰζέβαλπουρ, καὶ ὅλον τὸ ἐπίλοιπον
τῆς ζωῆς του εἰς ταύτην ἀφιέρωσεν. Ὁ βίθεις ἐκο-
πίσσε προθύμως, καὶ ὄλαις δυνάμεσιν ἠγωνίσθη διὰ
τὸ καλόν τῶν τυφλῶν ἀδελφῶν του. Ἡ ἐταιρεία τῶν
Ἁγίων Γραφῶν δι' ὅλον αὐτὸ τὸ ἔργον ἀπεφάσισε
νὰ τῷ δίδῃ μικρὰν τινα πληρωμὴν· ἀλλ' ἄπασαι αἱ
ἄλλαι ἀνάγκαι αὐτοῦ ἐπληροῦντο ὑπὸ τοῦ Οὐρανοῦ
Πατρός. Εἰργάζετο ὡς σωτήριος ἄγγελος μεταξὺ τῶν
δυστυχῶν ἐκείνων· τοὺς μὲν πτωχοὺς συχνὰ ἐπισκε-
πτόμενος, εἰς δὲ τοὺς τυφλοὺς ἀναγινώσκων καὶ κη-
ρύττων. Ἡ παρουσία του, ἡ συγκινητικὴ φωνὴ του,
ἡ ἀφοσίωσις καὶ ἡ ζωηρότης τῆς ἀναγνώσεως καὶ
τοῦ κηρύγματος αὐτοῦ πάντα καταδείκνυσεν ὅτι ὁ Δα-
βὶδ ἦτο πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, διὸ καὶ συνεκίνησε
καὶ παρώτρυνε πολλούς.

Ὁ αἰδέσιμος Τίνδαλσον, ὁ ἀγαπητὸς αὐτοῦ ποι-
μὴν ἐν Ἰζέβαλπουρ, περὶ τῆς εἰς τὰς τελευταίας ἡ-
μέρας πίστεως καὶ πνευματικῆς ἐπιτυχίας τοῦ τυ-
φλοῦ Δαβὶδ, λέγει ὡς ἑξῆς :

«Ὁ Δαβὶδ ἦτο πολὺ πρόθυμος νυχθημερόν νὰ

φροντίζῃ μὲ ὄλην του τὴν καρδίαν περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου καὶ δι' αὐτὸ ὁ Θεὸς τὸν πύλλογησεν. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐσταφέν ὁ Ἰψίστος μὲ ἐπιτυχίας πᾶσαν αὐτοῦ τὴν μὲ τοσοῦτου ζήλου διακονίαν. Κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον τοῦ 1888 ἔρχισεν νὰ αισθάνηται ὁ Δαβὶδ τοὺς πόνους τῆς ἀσθενείας ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὴν αἰωνίαν εὐδαιμονίαν τῶν οὐρανῶν. Ἐπειδὴ ἡμέραν τινα εἶχεν ἐργασθῆ παραπολύ, καὶ ἔτυχε συνάμα νὰ εὐρεθῆ εἰς τὸν δρόμον μὲ βραχθαίαν βρογχίην, ἣτις τὸν διεπέρασε μέχρι κοκφάλων καὶ τὸν ἔκαμε νὰ κρυσολογήσῃ ἄσχημα, ὡς ἐκ τούτου τὸ στῆθος του ἐβλάθη καὶ ἐπαθεν ἀρκετὰ ὁ δυστυχῆς, διὸ καὶ ἠναγκάσθη νὰ παραιτήσῃ πλέον τὸ ἀγαπητὸν του εὐαγγελιστικὸν ἔργον. Ἄν καὶ δὲν ἐβλεπον αὐτὸν πολὺ συχνά, ἐνόησα ὁμοῦς ὅτι εἶχε παραιτήσῃ τὸ ἔργον. Ἡμέραν τινα τὸν ἠρώτησα· Ἄδελφέ, εἴάν τυχόν ὁ Κύριος σὲ εἴπῃ· Δαβὶδ, σὲ θέλω ἐπάνω, εἶλα! σὺ τί θὰ τὸν εἴπῃς; εἶσαι ἔτοιμος ἄρά γε; Ἀμέσως μοὶ ἀπήντησεν· «Ἐάν ὁ Θεὸς θέλῃ νὰ ἐργάζωμαι ἐδῶ, καλῶς· εἴάν πάλιν δὲν θέλῃ καὶ μὲ ριωνάξῃ νὰ ὑπάγω εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ νὰ Τὸν δοξολογῶ αἰωνίως καὶ εἰς τοῦτο εἶμαι πρόθυμος, ὅπως θέλει. Ἀμήν.» Ὅσοι ἔτυχον νὰ ἴδωσι τὸν Δαβὶδ ἐν καιρῷ τῶν θλίψεων καὶ τῶν δυστυχιῶν του ἐθαύμαζον τὴν πίστιν αὐτοῦ. Καὶ ἀληθῶς ἔβλεπε νὰ βλέπῃ τις τὴν εἰς Θεὸν ἄκραν ὑποταγὴν τοῦ Δαβὶδ, καὶ τὴν παραχώρησίν του.

Μίαν ἰδδομάδα πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ τῷ ἔδωκε ὀλίγα χρήματα, τὰ ὁποῖα εἶχον σταίλει μερικοὶ φιλόανθρωποι Ἀμερικανοὶ ἐπίτηδες διὰ τὸν Δαβὶδ· ἅμα ἤκουσε τὴν εὐχάριστον ταύτην εἶδησιν ἐχάρη, καὶ μετ' εἶπε· «Καὶ σεῖς παρακαλῶ ἐκ μέρους μου νὰ γράψητε πρὸς αὐτοὺς τὴν μεγάλην μου εὐγνωμοσύνην.» Κατόπιν δὲ τοῦ εἶπον· Δαβὶδ, πολὺ ἤθελον εἰ ἐν Ἀμερικῇ ἀδελφοὶ νὰ σὲ ἴδωσιν· αὐτὸς δὲ μοὶ ἀπήντησε· «Καὶ ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ ὑπάγω εἰς Ἀμερικὴν διὰ νὰ κηρύξω καὶ ἐκεῖ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τοὺς περιπατοῦντας τὴν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας· ἀλλὰ τί νὰ γείνη, ἐνῷ ὁ Οὐράνιος Πατὴρ μου μὲ καλεῖ εἰς τὸν αἰώνιον τόπον μου, εἰς τὴν ἐπουράνιον κατοικίαν μου.» καὶ μετ' ὀλίγον προσθέτει· «Σὰς παρακαλῶ νὰ τοὺς διαβιδάσητε τὴν ἀγάπην μου καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν γενναίαν ταύτην καὶ φιλόανθρωπον βοήθειάν των, τὴν ὁποίαν ἔκαμον πρὸς ἐμέ.»

Μέχρι τελευταίας του ἀναπνοῆς οὐδεμία βλάβη ἐπῆλθεν εἰς τὰς διανοητικὰς του δυνάμεις· ἰδιαιτὸ δὲ τὴν δύναμιν, τὴν παρουσίαν, καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ μέχρι τῆς τελευταίας του ἀκόμῃ στιγμῆς. Λοιπὸν τὴν 3ην Ἰανουαρίου τοῦ 1889 ἐν ἡσυχίᾳ καὶ μεθ' ὑποταγῆς εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐβουθίσθη εἰς τὸν αἰώνιον ὕπνον.

Ὁ εὐπαιθὴς οὗτος τοῦ Χριστοῦ μαθητὴς, χάριν ἐκείνου, ὅστις ἔπιε τὸ μικρὸν ποτήριον τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, καὶ ὅστις τὸν ὠδήγησεν ἀπὸ

SIGSMANOGIIO
MEGANO

τοῦ σκοτίου τῆς ἀπιστίας εἰς τὸ φῶς καὶ τὸν ἕκα-
 με τυφλὸν, ἀλλὰ μακρὰν βλέποντα, πτωχόν, ἀλλὰ
 πολὺ πλούσιον . . . ἐπέρασε τὸ στάδιον αὐτοῦ, ἔζη-
 σε καὶ εἰργάσθη καὶ ἐπὶ τέλους ἐκέρδισε τὸν οὐρά-
 νιον στέφανον.»

Δὲν εἶναι λοιπὸν καλόν, φίλα ἀναγνώστα, νὰ λά-
 βωμεν καὶ ἡμεῖς ὑπ' ὄψιν τὴν δύναμιν καὶ τὴν πνευ-
 ματικὴν ὁδηγίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐχάρισεν εἰς
 τὸν πρότερον πτωχόν, κατόπιν ὅμως μὲ τόσας πνευ-
 ματικὰς ἀρετὰς στολισθέντα Δαβὶδ ; Ἐνταῦθα εἶδο-
 μεν πῶς ὁ Θεὸς ἔστεψε τὸ πνεῦμα τοῦ ποτὲ ἐν ἀμα-
 θείᾳ καὶ σκοτίᾳ διατελοῦντος, μὲ θείας τελειότητος.
 Δὲν πρέπει λοιπὸν κατόπιν τοσοῦτων ὠφελίμων δι-
 δαγμάτων νὰ ἐξετάσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰς καρδίας ἡ-
 μῶν, τὴν πίστιν ἡμῶν καὶ τὴν διαγωγὴν ἡμῶν, καὶ
 νὰ μὴ μένωμεν κατώτεροι τοῦ τυφλοῦ τούτου, ὅστις
 ἔφθασεν εἰς τοσοῦτον βαθμὸν εὐσεβείας καὶ πίστεως
 καὶ ἠξιώθη ἐπομένως τῆς μετ' αὐτοῦ ἀνταμοιβῆς ;

